

134. I de gode gamle Tider.

(Af „Redaktionssekretæren“)

Moderato.

Efter et Motiv af Offenbach.

1. I de go-de gamle Ti-der Ba-by-lon blev reg-net for den vær-ste By.

Den har vist havt slemme Si-der, si-den den er kommen i saa fælt et Ry;

men ef-ter alt, hvad jeg ser og hø-rer om Kjø-ben-havn, jeg si-ger kun:

saa-dan et Væ-sen som der de fø-rer, før-te de dog knapt i sel-ve Ba-by-lon.

2. Ingen By er saa forslugen

Paa Musik og Fjas og Spas og Gøgleri!
 Otte Aftener om Ugen
 Myldre Smaa og Store ud i Tivoli.
 Tyve Theatre snart Byen tæller—
 Det la'r jeg gaa! Jeg siger kun:
 At Sangerinder i hver en Kjælder
 Havde man dog knapt i selve Babylon.

3. Der med Skørter som Balloner

Ser man Femaarsfrøkener paa Gaden gaa,
 Kokkepiger, Skurekoner,
 Alle har de Silkeslæb og Strudsfer paa.
 Knægte, der knap er en Alen lange,
 Knipser ad selve Salomon,
 Skraaler og skriger, saa Folk bli'r bange—
 Turde de vel det i selve Babylon?

4. Herre kalder der enhver sig;

Pøblen har ej Bluse eller Trøje paa,
 Nej, min Sandten: Den forklær sig,
 Den gaar om med Briller og i Paletot.
 Naar man blot véd, at til „Folk fra Gaden“
 Regnes enhver, der ej er „von“—
 Tænk saa, hvormange der er i Staden!
 Mon der vel var fler i selve Babylon?

5. Alle er de nu skinbarlig

Grebne af den røde Republiks Idé.
 Deres Blodtørst, den er farlig,
 For den er saa lumsk, den la'r sig aldrig se.
 Aldrig man hørte dem klamres eller
 Slaas—nej, de trak paa Skuldren kun.
 Saadan en ondartet Slags Rebeller
 Kjendte man dog ej i selve Babylon.